

"אחת שאֵלתי מאַת ה' אותה אֶבְקֶשׁ; שְׁבֵתִי בְּבֵית ה' כָּל יְמֵי חַיֵּי; לַחֲזוֹת בְּנֹעַם ה', וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ." (תהלים כז, ד)

שבת קודש, תשע"ב
פרשת בחוקותי
פסוק
עלון מס. 123

הגיליון יוצא לאור בסיוע
ידידיו הדגול
ר' אילן כהן צדק שיח'
להצלחתו בכל העניינים

בית ה'

נקודה למחשבה - מאירה בפתחה לפרשה

טעות גורלית

הסיפור הבא מגיע אלינו היישר ממדבריות ערב. הוא אף התרחש באווירה נצחית זו. קבוצת נוודים הרשו לעצמם לזלזל באשמורת הלילה האחרון למסעם וכן המיטו עליהם אסון טראגי. אין לו HAPPY END - אבל כן יש בו משמעות הממחישה כמה חשוב לסמן לעצמינו יעד ולדבוק בו עד הסוף...

השגרתית הזאת חזרה על עצמה. כך נקפו להם הימים, והנה המרחק שחצץ בין נקודת המוצא אל היעד הסופי - הצטמצם באופן ניכר.

באחד הבקרים נשמעה הבשורה המרנינה מפי המוביל: "חברה' סוף המסע קרוב מתמיד. כבר בלילה הבא נגיע למחוז חפצינו, העיר הגדולה", הכריז ברוב רגש.

שמחה רבה פרצה בקרב הנוודים. הם הריעו ממושכות והתרגשו מאוד. ניתן היה להבין אותם, הרי כברת הדרך הארוכה נתנה בהם את אותותיה הקשים. ליבם כמה להתאחד עם יקיריהם הממתינים לבואם בכיליון עיניים.

אחרי סעודת הערב המסורתית ולפני יציאתם למסע הלילי האחרון - פנה הסוחר העשיר אל כולם ואמר: "הלילה הזה נועל את המסע שלנו. כולם פה הן האנשים והן בעלי החיים - שבעים. לכן הבה וניפטר עכשיו מן המשא הכבד. פשוט חבל לסחוב את סלי המזון נאדות המים וחבילות המספוא. אנחנו לא זקוקים לאורך דל ולמי שתייה רגילים, שכן עם שחר ניכנס בשערי העיר, שם נסעד את ליבנו כהוגן."

מיהרו האנשים לעשות כדבריו, עד מהרה הניחו על אדמת המדבר את מזונם, נאדות המים רוקנו ותכולתן נשפכה ארצה. גם מזון הבהמות הושלך מן העגלות אל צד הדרך.

הנווט תפס את מקומו בראש השיירה, וכולם הלכו בעקבותיו.

כעבור מספר שעות של ניווט - התעייף האיש. הוא היה בטוח כי משימתו להביא את האנשים אל מחוז חפצם עומדת לקראת סיום ואמר להם: "אני אנמנם לי על אחד הגמלים, העיר ממש קרובה, היא נמצאת בקו ישר. כשנגיע אליה תעירו אותי בבקשה."

זריחת השמש מצאה את ההולכים בלב המדבר. שום זכר למקום

שמש צהובה עמדה ברום השמים. קרניה הלוהטות נשלחו למטה, אל הדיונות המתנשאות והמישורים הצחיחים. גרגרי החול הזהובים יקדו בעוצמה שהזכירה סיר בישול מבעבע על כיריים. רגליהן של בהמות המשא, כמו גם רגלי האנשים שצעדו לידן, צרבו כתוצאה מן החום הכבד. ההליכה הייתה אפוא, בלתי נסבלת.

"המסע שלנו עלול להסתיים באסון!" נשמע קול בין ההולכים. היה זה סוחר אמיד שהוביל את מרכולתו על גבי עגלות משא רבות. "אני מציע שבמשך היום ננוח. רק אחרי שהחמה תשקע והחול יתקרר מעט נמשיך להתקדם", הציע להם.

הרעיון שלו להפוך סדרי בראשית, לישון ביום ולנוע בלילה - התקבל ללא עוררין.

כאשר צללי ערב נטו על היקום - חדר אוויר קר וצינן את חום המדבר. אז הנוסעים התעוררו משנתם והתכוננו להמשיך במסע שלהם אל היעד. את השיירה שלהם הוביל נווט מנוסה. כוכבי מרום נוצצים שהבליחו ברקיע האפל הורו לו את הדרך הנכונה.

קצת לפני עלות השחר - עצרה השיירה. הנוודים הקימו להם מחנה קטן כדי להימלט מן הקרניים שטיגנו אותם ביום האתמול ללא רחם. אש הובערה ועליה שפתו קדירה עם אורז. האנשים השביעו את רעבונם. גם הבהמות אכלו מן המספוא שהונח לפנייהן במלוא התיאבון, לאחר מכן פרשו הכל לשינה ארוכה שנמשכה עד שקיעת החמה.

עם רדת החשיכה שוב הובערה מדורה, הסיר מולא באורז, האנשים הטיבו את ליבם בסעודה, וגם לבהמתם נתנו אוכל ביד רחבה. הנווט ניצב בראש הטור והוביל את כולם לפי מצב הכוכבים שזהרו בשמים החשוכים.

יום רדף יום, ולילה בא אחר לילה, במשך כל אותו הזמן המתכונת

זאת, הצבת המטרות היא הפלטפורמה העיקרית הממנפת אותנו אל ההצלחה, אדם בלי מטרות הוא כנשר נטול כנפיים. "אם", רק 'אם' תרצו, כי חופש הבחירה על כל היבטיו הוא עניין אלמנטרי ביהדות "בחוקותיי", הוראותיי שהן מבחינת 'חוק' בל יעבור, "תלכו", תשימו אותן לנגדיכם כמו עובר אורח, הולך דרך היוצא לדרכו ומציב מטרה מוגדרת להגיע למחוז חפצו, לא "כאילו" לא "בערך" ולא "על יד", זו בעצם מטרה שהוא לא מרפה ממנה במשך כל זמן הליכתו, גם כשהוא ישן או מתקרב אל היעד - הוא חי את המשימה שהוא נטל על עצמו, משרטט אותה מסביב לשעון במכחול הרעיונות שלו, הדמיון, הוא לא מרפה ממנה אפילו לשנייה אחת, אינו מרשה לעצמו לזלזל בה, לצמצם פרמטרים מהותיים או פשוט להתעלם מהם, או לומר את המשפט הפתטי: "לי, זה לא יקרה!"

יתירה מזו, גם כשהאדם מציב את המטרה ומתביית עליה באמצעות כוח התיאוריה והחזון שלו - הוא מגשים אותה בפועל. הרי לא ניתן לכבוש יעד 'על הנייר' במבט דיבור שמיעה או בתיאוריה, כדי להגיע אל פסגת ההר צריך להיות איש של תכלס'. לשלב עם המטרה גם תנועה פיזית ולהעפיל למעלה. לכן נאמר "תלכו" ולא "תקיימו" או "תשמרו", כדי למקסם את אלמנט המאמץ וההתקדמות שאינם פוסקים לא בכוח ובפועל.

אדם המציב לעצמו מטרות, מגדיר אותן בדייקנות, מחלק אותן לפי סדרי עדיפויות, נוטל את מקל הנדודים, את התרמיל, המפה והמצפן יוצא לדרכו, אינו נח לרגע עד שהוא מגיע למטרה, ולא משרה לעצמו להמעיט בערך המשימה המונחת על כתפיו גם כשהיא מתקרבת אל שעת הסיום שלה - ראוי הוא להבטיח את התגשמות חלומותיו בצורה הטובה ביותר.

"המטרה העיקרית של הספר [= "איך לשלוט בזמן ובחיים" מאת אלן לקיין. י.ד.] הייתה שחייבים לעשות רשימות של מטרות חיים לטווח קצר, בינוני וארוך. ואז למיין אותן בסדר חשיבות, כשקבוצה א' היא החשובה ביותר, קבוצה ב' אחריה, וקבוצה ג' האחרונה, ואז לרשום תחת כל מטרה פעילויות ספציפיות המיועדות להגיע אליה..."

אני זוכר בהחלט את רשימה א'. רציתי להיות אדם טוב, לזכות בנישואין טובים וילדים, להיות בעל חברים טובים, להצליח בפוליטיקה, ולכתוב ספר גדול."

הנשיא ה-42 של ארה"ב לשעבר ויליאם ג'פרסון "ביל" קלינטון, (מתוך ספרו האוטוביוגרפי, "חיי").

כאמור, תובנות אלו כבר נרמזו בפתיח פרשתנו, "בחוקותיי".

מסרון

"הצלחות גדולות - תלויות במטרות"

ישב לא נראה באופק. הנווט הוער משנתו בבהילות - אך קרני החמה צרבו את עיניו. היא האירה את השמים בעוז. שום כוכב לא נראה מפניה היוקדות של מלכת היום.

הסתבר כי בגלל שאננות הנווט - איבדה השיירה את דרכה והרחיקה נדוד אל לב הישימון. במקום להתקרב אל העיר משאת נפשם התרחקו הנוודים ממנה מאוד ואף הגיעו למקום בלתי ידוע, ארץ אשר לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם.

כיוון שחום השמש טרפד את ניסיונותיהם להתקדם - ציווה הסוחר להקים את המחנה ולהסתתר תחת האוהלים מפני השמש הבוערת. תשושים מרעב ומיובשים מצמא המתינו האנשים ומקניהם ללילה שיבוא כדי שיוכלו להמשיך.

ממלכת הלילה הגיעה. זה היה האות עבור הנווט לתפוס שוב את מקומו הקבוע בראש הטור. ראשו היה כבד עליו, וחושיו מטושטשים. מבטו לעבר הכוכבים בשמים לא הניב כלום. גם המקום אליהם נקלעו לא היה מוכר לו. הוא לא ידע להוביל את האנשים בדרך שלא הורגל בה. הנווט נאלץ לקבל החלטה לשנות את נתיב הנסיעה. אבל גם התוואי החדש התברר כטעות לרוע המזל. הם ניסו לשוב אל המיקום המשוער בו נפטרו מכל שאריות מזונם, אך לשווא. גם אם מזלם היה מביא אותם לשם זה לא היה עוזר הרבה. נוזל החיים, המים, רוקן בעצת הסוחר ותכולתו היקרה נבלעה בחול החם. בלא מים איך יוכלו לבשל אורז, להרוות את צימאונם או להשקות את הבהמות?

אווירת נכאים פסימית השתררה בקרב ההולכים. הם הטיחו דברים כדרבנות זה בזה על תמימותם. עיקר הביקורת הופנתה אל עבר ההנהגה הנאיבית שלא היה ניתן לסמוך עליה. זאת שלא הציבה לעצמה מטרות ממוקדות ודבקה במקום בהן בשיטת ה"סמוך" השלומיאלי, הנווט והסוחר.

הפחד והאכזבה שלטו בכל, והבלבול היה רב.

כך עבר לו הלילה והגיע הבוקר, שוב העיר לא נראתה באופק, וכולם היו על סף עילפון והתמוטטות.

אט-אט התפגרו הבהמות אחת אחרי השנייה. הנוודים שכשל כוחם להמשיך החלו צונחים בזה אחר זה על האדמה הלוהטת. השמש יבשה את כולם ובסופו של דבר לא יצא איש חי מן המדבר...

"אם בְּחַקְתִּי תִּלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם." כאן בפתיח הפרשה העשירית הנועלת את ספר "ויקרא", משרטטת עבורנו החכמה העליונה את מפת ההצלחה האולטימטיבית בחיים. הרבה אנשים מגדירים את הלהט כאמצעי המוביל אל ההצלחה. יש בכך מן האמת, הרי שום דבר לא יזוז בלי תשוקה וכוח רצון, עם

לתגובות: bethashem@gmail.com

בברכת "שבת שלום ומבורך" לכל הקוראים היקרים מאת העורך וכותב המאמרים - יונתן דדון

העלון מוקדש להצלחה בתורה ויראת שמים ולכל העניינים ברוחניות ובגשמיות של הילדים היקרים והנעימים חיים וויטאל וניתאי בני אילנית